

Núm. de Protocol: 1000026/2015
Núm. de Rotlle: TSJA-0000098/2016

SENTÈNCIA 24-2017

PARTS:

Apel·lant: D. SL

Representant: Sr. BAA
Advocat: Sr. MPD

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sr. CPS
Advocada: Sra. MBV

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY

Magistrats: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
M. I. Sr. Bernard PLAGNET

Andorra la Vella, vint d'abril de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000026/2015**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **M.I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- L'entitat D. SL va interposar demanda contra el GOVERN, en què demanava que s'anul·lés la resolució de 5 de novembre de 2014, confirmada en reposició el 4 de març de 2015, mitjançant la qual s'havia imposat a la societat agent una sanció de 19.125 €, com a responsable

d'una infracció d'importació sense declaració, de l'article 248.1.a) del Codi de Duana.

La sentència de 13 de juliol de 2016 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda i ha declarat que les resolucions impugnades són ajustades a dret i als fins que legitimen l'acció administrativa.

2.- La representació de l'entitat agent ha interposat recurs d'apel·lació contra la referida sentència, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) S'han denegat de manera improcedent una part de les proves proposades en la primera instància.

b) La competència per resoldre l'expedient sancionador corresponia al Departament d'indústria i transport del Ministeri d'Economia i no al Departament de duanes, que depèn del Ministeri de Finances i Funció Pública.

c) Quant al fons, no procedia formular una declaració d'admissió temporal del vehicle que va realitzar el transport de viatgers, en tractar-se d'un transport a porta tancada, que s'admet en la Llei 4/2015, de 15 de gener, la qual havia de ser aplicada als procediments en tràmit. D'altra banda, els fets no estaven tipificats en la normativa anterior.

3.- La representació del GOVERN s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat la confirmació de la sentència apel·lada, que considera plenament ajustada a dret.

4.- En l'acte de la vista oral, les parts compareixents van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com s'ha exposat en els antecedents, l'objecte d'aquest procés és l'examen de la legalitat de les resolucions administratives impugnades, en virtut de les quals es va imposar a la societat agent una sanció de 19.125 €, com a responsable d'una infracció d'importació sense declaració, de l'article 248.1.a) del Codi de Duana.

Els fets que van donar lloc a la resolució sancionadora consisteixen en que la societat agent va procedir a realitzar una sèrie de transports interns de passatgers, dins del Principat d'Andorra, sense disposar de la pertinent autorització administrativa. En aquests transports es va utilitzar un vehicle de matrícula espanyola, sense que s'hagués formulat la necessària declaració d'importació en règim d'admissió temporal.

Tercer.- Pel que fa a les proves que no van ser admeses en la primera instància, procedeix reproduir les mateixes consideracions que ja van donar lloc a la providència dictada en aquest rotlle d'apel·lació el passat 16 de desembre de 2016. No hi ha dubte que la prova testifical complementària va ser proposada de forma extemporània, segons l'article 34 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal. D'altra banda, el testimoni de l'inspector del Departament d'indústria i transport no és necessari, atès que les seves constatacions ja consten recollides en l'acta que va donar lloc a l'expedient i, de fet, no hi ha discussió sobre els fets que van determinar la incoació de l'expedient. A més, s'ha de tenir en compte que el procediment es va iniciar d'ofici, de manera que resulta irrellevant determinar si les comprovacions de l'inspector tenien origen o no en alguna informació subministrada per tercers.

Quart.- Pel que fa a la competència de l'òrgan sancionador, cal tenir en compte, en primer lloc, que la resolució impugnada la va adoptar el GOVERN i no el Ministeri de Finances, com afirma l'apel·lant.

En qualsevol cas, no es tracta aquí d'una sanció en matèria de transports, sinó d'una infracció de les disposicions duaneres, per la qual cosa no resulta aplicable l'article 9.2 de la Llei 4/2015, de 15 de gener, reguladora dels transports per carretera. Procedeix, doncs, desestimar aquest motiu d'impugnació.

Cinquè.- La qüestió de fons presenta nombroses analogies amb el cas que va ser examinat en la sentència d'aquesta Sala núm. 26-2009, de 26 de març, de manera que procedeix aplicar els mateixos criteris en què es va fonamentar aquella resolució.

Com a punt de partida, s'ha de partir del fet que l'agent va realitzar diversos transports de passatgers dins del Principat, com resulta de l'expedient administratiu i, de fet, no es discuteix seriosament en aquest procés.

Com posa de relleu l'acta d'inspecció, es van transportar diversos grups de persones en data 3 de setembre de 2014, que havien arribat a Andorra amb altres vehicles, i aquesta activitat s'estava realitzant des del 31 d'agost d'aquell any, essent transportats un total de 350 passatgers. En conseqüència, resulta evident que no es tracta d'un transport a porta tancada, que l'article 7.1.b) de la Llei 4/2015 defineix com aquell en què s'utilitza el mateix autocar per transportar el mateix grup de viatgers durant tot el viatge i retornar-los al punt de partida.

Cal tenir en compte que aquesta activitat de transport intern es duia a terme sense disposar de la preceptiva autorització administrativa, que resultava exigible segons el Decret de 4 de març de 1998, l'article 2n. del qual prohibia amb caràcter general que les empreses estrangeres realitzessin transport interior de passatgers i de mercaderies a Andorra, llevat que s'atorgués l'autorització excepcional que preveia l'article 5 de la mateixa disposició reglamentària.

La posterior Llei 4/2015 no ha alterat substancialment aquest règim, que reproduïx l'article 31 del text legal.

A més, aquest servei de transport intern s'efectuava mitjançant un vehicle de matrícula espanyola, sense que s'hagués presentat la corresponent declaració duanera d'importació en règim d'admissió temporal, cosa que ha determinat la imposició de la sanció que és objecte d'aquest procés.

Arribats a aquest punt, convé recordar que una cosa és la infracció de la normativa sobre transports, per realitzar aquesta activitat sense disposar de la necessària autorització, i altra ben diferent la infracció duanera per la importació temporal del vehicle que s'utilitzava sense presentar la declaració corresponent. Ambdues infraccions tenen entitat pròpia i són plenament compatibles, com ja va declarar la sentència d'aquesta Sala 26-2009, abans esmentada, segons la qual:

“La representació de l'agent sosté en aquesta instància que la seva actuació, en realitzar un transport de viatgers sense disposar de les autoritzacions necessàries, hauria d'haver estat sancionada d'acord amb la legislació reguladora del transport per carretera. Ara bé, aquesta al·legació (...) en tot cas hauria de ser desestimada, i això per un doble motiu. En primer lloc, perquè l'Administració no ha imposat cap sanció per aquesta causa, de manera que aquesta Sala no es pot pronunciar sobre si procedia o no una multa que no ha estat en realitat imposada. En segon lloc, perquè la hipotètica infracció en matèria de transports no exclouria en cap cas el fet de què, per realitzar aquesta activitat, s'ha introduït en territori andorrà el mitjà de transport necessari, és a dir, l'autocar propietat de la recurrent, i això sense realitzar la declaració duanera corresponent. Aquesta introducció és constitutiva per sí sola de la infracció tipificada en l'article 248.1.a) del Codi de Duana, de manera que tampoc per aquest motiu es pot apreciar cap motiu d'invalidesa de les resolucions impugnades”.

Sisè.- La infracció de l'article 248.1.a) del Codi de Duana, per realitzar una importació sense declaració, està plenament constatada. L'admissió temporal només podia beneficiar-se d'una exoneració total dels drets a la importació, segons l'article 19.1.c) del Reglament d'aplicació del Codi de Duana en matèria d'admissió temporal de mercaderies, aprovat per Decret de 2 de març de 2005, respecte dels vehicles:

“c) En el cas d'un ús comercial, que siguin utilitzats exclusivament per a un transport que comença o finalitza fora del territori duaner del Principat d'Andorra. Tanmateix, es poden utilitzar en tràfic intern, sempre que ho prevegi la legislació nacional vigent, relativa en especial a les condicions d'accés i d'execució de dits transports”.

En aquest cas, es tractava d'un transport intern que no disposava de l'autorització preceptiva, de manera que l'admissió temporal del vehicle de transport de passatgers no gaudia d'exoneració i havia de ser declarada.

Per tot això, procedeix desestimar el recurs d'apel·lació i confirmar íntegrament la sentència impugnada.

Setè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes d'aquesta instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa l'entitat D. SL contra la sentència dictada el 13 de juliol de 2016 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma íntegrament.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades en aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.